

॥३३॥३४॥३५॥३६॥३७॥३८॥३९॥४०॥४१॥४२॥४३॥४४॥४५॥४६॥४७॥४८॥४९॥५०॥५१॥५२॥५३॥५४॥५५॥ इतिभी०नै०भा०चतुरशीतितमोऽध्यायः॥८४॥ ॥७॥सइति॥१॥

चेकितानंतथाभूतं दृष्ट्वा समरदुर्मदः ॥ रथमारोपयच्चैनं सर्वसैन्यस्य पश्यतः ॥ ३३ ॥ तथैव शकुनिः शूरः स्यात्स्त्वविशांपते ॥ आरोपयद्रथं तूर्णं गौतमं रथिनां
वरं ॥ ३४ ॥ सौमदत्तिं तथा क्रुद्धो दृष्ट्वा केतुर्महाबलः ॥ नवत्यासायकैः क्षिप्रं राजन् विव्याध वक्षसि ॥ ३५ ॥ सौमदत्तिरुरस्थैस्तैर्भृशं बाणैरशोभत ॥ मध्यं दिने महा
राजरश्मिभिस्तपनो यथा ॥ ३६ ॥ भूरिश्रवास्तु समरे दृष्ट्वा केतुं महारथं ॥ हतसूतहयं चक्रे विरथं सायकोत्तमैः ॥ ३७ ॥ विरथं तं समालोक्य हताश्वं हतसारथिं ॥ मह
ताशरवर्षेण छादयामास संयुगे ॥ ३८ ॥ सतु तं रथमुत्सृज्य दृष्ट्वा केतुर्महामनाः ॥ आरुरोहत तोयानं शतानीकस्य मारिष ॥ ३९ ॥ चित्रसेनो विकर्णश्वराजन् दु
र्मर्षणस्तथा ॥ रथिनो हेमसन्नाहाः सौभद्रमभिदुद्रुवुः ॥ ४० ॥ अभिमन्योस्ततस्तैस्तु घोरं युद्धमवर्तत ॥ शरीरस्य यथाराजन् वातपित्तकफैस्त्रिभिः ॥ ४१ ॥ विर
सदं ॥ ४२ ॥ प्रयातं शीघ्रमुद्दीक्ष्य परित्रातुं सुतांस्तव ॥ अभिमन्युं समुद्दिश्य बालमेकं महारथं ॥ ४३ ॥ वासुदेवमुवाचे दं कौंतेयः श्वेतवाहनः ॥ चोदयाश्वान्दृष्ट्वा
शयत्रैते बहुलारथाः ॥ ४४ ॥ एते हि बहवः शूराः कृतास्त्रायुद्धदुर्मदाः ॥ यथाहन्युर्ननः सेनां तथा माधव चोदय ॥ ४५ ॥ एवमुक्तः स वार्ष्णेयः कौंतेयेनामितौजसा ॥
रथं श्वेतहयैर्युक्तं प्रेषयामास संयुगे ॥ ४६ ॥ निष्ठानको महानासीत्तव सैन्यस्य मारिष ॥ यदर्जुनोरणे क्रुद्धः संयातस्तावकान् प्रति ॥ ४७ ॥ समासाद्य तु कौंतेयो रा
ज्ञस्तान् भीष्मरक्षिणः ॥ सुशर्माणमथो राजन्निदं वचनमब्रवीत् ॥ ४८ ॥ जानामित्वां युधां श्रेष्ठमन्यंतं पूर्ववैरिणं ॥ अनयस्याद्यसंप्राप्तं फलं पश्य सुदारुणं ॥ ४९ ॥
भवाय दिवा शुभं ॥ ५० ॥ अभिगम्यार्जुनं वीरं राजभिर्बहुभिर्वृतः ॥ पुरस्तात्पृष्ठतश्चैव पार्श्वतश्चैव सर्वतः ॥ ५१ ॥ परिवार्यार्जुनं संख्येतव पुत्रैर्महारथः ॥ शरैः सं
छादयामास मेघैरिव दिवा करं ॥ ५२ ॥ ततः प्रवृत्तः सुमहान् संग्रामः शोणितोदकः ॥ तावकानां च समरे पांडवानां च भारत ॥ ५३ ॥ इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व
शरैर्धनं जयः पदाहतो नाग इव श्वसन् बली ॥ बाणेन बाणेन महारथानां चिच्छेद चापानिरणे प्रसज्य ॥ ५४ ॥ ॥ ७॥ ॥ ७॥ संजय उवाच सताड्यमानस्तु